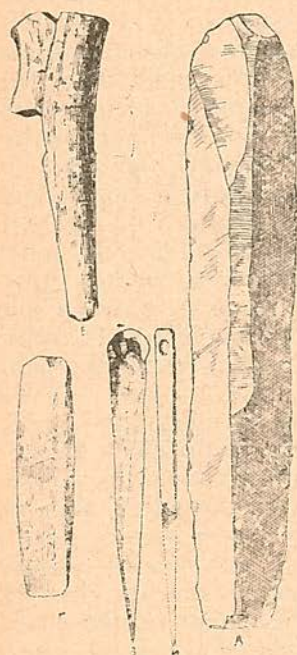

вижни мостове отъ кжшитѣ до брѣга; щомъ ги нападнѣли, разваляли моста и се бранѣли отъ колибитѣ си.

Главното имъ занаятие било риболовството и лова. Скоро, обаче, се научили да опитомяватъ животнитѣ. Най-напредъ е опитомено кучето. То е най-стариятъ и най-вѣрниятъ другаръ на човѣка. Следъ кучето били опитомени козата, вола и овцата.

За храна първобитнитѣ хора събирали разни плодове отъ горитѣ и полетата; събирали и семена отъ треви. Полека-лека тѣ се научили да съятъ тѣзи семена, които били повечето отъ житни растения. Видѣли, че семената по-добре вирѣятъ, когато земята е разровена. Тогава почнали да ровятъ почвата съ еленски рога и следъ това да хвърлятъ семето. Това е било първото рало на човѣка. Така хората отъ ловци и риболовци станали скотовѣдци и земледѣлци, образували си селища край посежитѣ и почнали да живѣятъ уседналъ животъ.

А. Ножъ отъ кремъкъ
Б. Дръжка отъ брадѣа
Ж. Длето отъ камъкъ
З. Шилъ отъ кость
И. Игла отъ кость

Сега тѣхниятъ напредѣкъ почналъ да върви много по-бързо. Отъ глина почнали да си правятъ на ржка сѣдини и да ги пекатъ на огъня. Хвърляли въ огъня медни руди, стопявали ги и отъ медъта почнали да си чукатъ сѣчива, които били вече много по-хубави отъ каменнитѣ. По-късно се научили да топятъ и желѣзото.

Така, съ своя умъ, първобитниятъ човѣкъ, макаръ и по-слабъ отъ дивитѣ звѣрове, скоро станалъ господаръ надъ всичко. Бащитѣ учили децата, децата внуцитѣ. Отъ родъ въ родъ; знанията на хората ставали все по-голѣми.

И днесъ пакъ е сѣщото. Отъ година на година човѣчеството върви напредъ чрезъ своята наука. Който народъ остане назадъ въ науката, остава назадъ и отъ другитѣ народи.

Отъ първобитнитѣ хора ние намираме останки въ много страни. Има ги и въ България. Въ много пещери, могили въ Търновско, Тетевенско, Троянско, Русенско и другаде се намѣриха разни сѣчива отъ първобитнитѣ хора: каменни чукове, брадѣи, стрели, шила и игли отъ еленски рога, панички отъ глина, разни, украшения, овжглено жито и много други работи.